

Pára létünk

Lekció: Jn.20.1-18. Textus: Zsolt.39.6.

2016.03.28. Húsvét hétfő

Nagy utat járhattunk be ezen az ünnepen! Hiszen nem egy átlagos vasárnap, egy átlagos istentisztelet a mai, hanem egy olyan ünnepi alkalom, amelyhez az egész nagyhéten megtett út végén érkeztünk el. Mögöttünk van az az út, amelyet minden évben, minden nagyhéten végigjárhatunk Jézussal. Amelyen a böjtből elindulva, csendben, leegyszerűsödésben, önmagunk megüresítésében közel engedhetjük magunkhoz Krisztust. Egyre mélyebben megérthetjük szenvedését; azt, hogy mit jelent nagycsütörtök este a tanítványok körében megülni a páska-vacsorát - azokkal, akik a legközelebb állnak hozzá, de akik közül egy mégis elárulja őt. Mit jelent átadatni a főpapoknak és a nép véneinek. Végigjárhattuk nagypénteken a világtörténelem legabszurdabb eseményét, amint az ember megvádolja Istent, bűnösnek nevezi a szentet, és megpróbálja kiirtani őt ebből a világból.

Aki esetleg nem jutott el nagypénteken istentiszteletre, csak bekapcsolta a rádiót vagy a televíziót, ott is mindenhol ezzel találkozhatott: Nagypénteken minden lehetséges fórumon a szenvedő Krisztus, az ő halála állt a középpontban. Majd Nagyszombat csendje után elérkezett a feltámadás reggele, a csodálatos és félelmetes, megrázó és felemelő találkozás az üres sír valóságával. Rendkívül megosztó igazság ez. Ugyanis a húsvéti örömhírrrel, a ténnyel szemben, hogy Krisztus valóban feltámadt a halottak közül - lehetetlen semlegesnek maradni. Nem lehet vállvonogatva azt mondani: „hát lehet, hogy egy kicsit feltámadt – vagy egy kicsit nem.” A húsvét üzenetét vagy teljesen elhiszem, vagy teljesen nem hiszem el. De ha nem hiszem el, akkor Pál apostol azt mondja: minden embernél nyomorultabb vagyok. Ha pedig elhiszem, akkor olyan távlatok nyílnak meg a számomra, amelynek a fényében értékesnek látom az életemet, és szembe tudok nézni a legfenyegetőbb veszéllyel és a legnagyobb ellenséggel: a halállal is. Hiszen Jézus Krisztus legyőzte a halált.

Így hallgassuk meg mai alapigénket, egyetlen igét a 39. zsoltár 6. verséből!

„Mint egy lehelet, annyit ér minden ember, aki él.”

Mennyit ér egy élet?

Amikor az embernek gyermeke születik, és ott tarthatja a karjaiban, nagyon-nagyon örül, és nyilván senki nem gondol arra ebben a helyzetben, hogy „te j ég, mennyibe fog nekem kerülni ez a gyerek!” Olvastam, hogy egyszer valaki pihent állapotában mégis kiszámolta, mennyibe kerül átlagosan egy gyermek felnevelése. Nem emlékszem a pontos összegre, de valami horribilis szám volt az eredmény. Érezzük mégis: nem jó ez így, nem lehet ezt így, akármekkora számmal sem kifejezni, mennyit is ér az ember.

Mennyit ér hát? A megítélés persze koronként, kultúránként, helyzetenként változik. Eszünkbe juthatnak különböző abszurd életpéldák, amikor valamiképpen mégis számszerűsített válasz születik erre a kérdésre. Egy túsdrámában például, amikor valakit elrabolnak, és pénzt követelnek érte. Konkrét összeget egy ember életéért – akkor az az élet annyit ér? Máskor, sokkal gyakrabban hallunk arról, hogy egy-egy idős, védekezésre képtelen embert megölnek azért a pár száz forintért, amit nála találnak – ha ennyiért vették el az életét, akkor az az élet ennyit ért? Vagy háborús helyzetekben, amikor egy offenzíva keretében egy nagyhatalom el akar foglalni egy területet – ez mindig együtt jár némi polgári áldozattal. Előre kalkulálható, hogy valamely stratégiailag fontos célpont elfoglalása öt – tíz – száz – ezer polgári áldozatot fog követelni. Természetes fogyási vagy veszteségi rátának nevezik

ezt a fogalmat. A nagyhatalom mérlegel, és ha úgy dönt, megéri – akkor meg is fizeti ezt az árat egy-egy fontos objektumért. Vagy gondoljunk csak bele az elmúlt hónapok eseményeibe! Mennyit ér egy ember, aki pár ezer kilométerről, háborús övezetből menekül vagy egy gazdaságilag élehetetlennek ítélt országból vándorol, át akar vonulni az országunkon, és Európában a helyét keresi? Mennyit ér az ő élete? Vagy mennyit ért azoknak az élete, akik egy kedd reggel a legtermészetesebb módon felkeltek Brüsszelben, megreggeliztek, kimentek a repülőtérre - és ott egy terrortámadás áldozataiként végezték? Mennyit ér a saját életünk? Mit tennénk meg azért, hogy magunkat vagy szeretteinket megmentjük?

Azt olvastuk az igében: *„mint egy lehelet, annyit ér minden ember, aki él.”*

Nos: a lehelet nem ér túl sokat. Nem is látszik sok ideig. Elégé lesújtó ez a kép. Jogosan merül fel benned a kérdés: nem áll ez egy kicsit ellentétben a húsvéti örömhírrrel, amit eddig hirdettem nektek?

Induljunk ki abból, hogy húsvétkor azt ünnepeljük, hogy Isten értünk küldte el az ő szent Fiát, Jézus Krisztust, és értünk áldozta a számára legértékesebbet. Ha ekkora árat fizetett értünk, ami nem összemérhető semmilyen pénzüsszeggel vagy egyéb vagyonnal – akkor az életünk valamilyen módon mégiscsak értékes! Lehet, hogy előttünk különböző helyzetekben fel- vagy éppen leértékelődik egy emberi élet – de bizonyos, hogy Isten szemében az emberi élet felbecsülhetetlenül értékes.

„Mint egy lehelet, annyit ér minden ember, aki él.”

Három szót szeretnék mindössze, ha megjegyeznék ennek az igének a kapcsán.

Ez a három szó: mulandóság, mérce, idő

1. Mulandóság

Ha beletekintünk ebbe az egyszerű képbe, amit a zsoltárvers elénk tár, hogy az ember élete olyan, mint a pára, ami téli hideg időben egy pillanatra feltűnik, és aztán eltűnik - akkor rögtön eszünkbe jut ez a szó: mulandóság. Mulandóság – amihez különbözőképpen viszonyulunk. Mulandóság, ami húsvétkor különösen is élő téma lehet a számunkra. Hiszen ha Krisztus feltámadt a halottak közül és él, örök életet szerzett nekünk, és legyőzte a legnagyobb ellenséget, a halált; és ha nekünk erre ilyen elengedhetetlenül nagy szükségünk volt - akkor nekünk igenis dolgunk van a mulandósággal. Nem is értelmezhető Krisztus áldozata sem, ha nem ütközünk bele előtte a mulandóság kereteibe.

Általában húsvét hétfő az a nap, amikor a Korintusi levélből felolvassák a legtöbb gyülekezetben a 15. fejezetet, ahol Pál apostol arról ír, hogy ha Krisztus feltámadt, akkor mi is feltámadunk. Mindazok, akik az Úrban halnak meg, egy napon vele együtt feltámadnak. Isten legyőzte a mulandóságot.

Miközben azonban örülünk a húsvéti örömhírnek, s annak, hogy értékesek vagyunk Isten szemében - a mindennapjainkat mégis újra és újra betölti a szó és annak a valósága: mulandóság. A tudat, hogy mulandóak vagyunk, a legalapvetőbb, létünkhöz tapadó valóság. Törekenyek vagyunk. Fontos ezt ezen az ünnepen a látóterünk közepébe állítani. Nem ijesztgetésképpen, hanem azért, hogy az ünnep, a húsvéti örömhír valósága új értelmet adjon ennek a létünket meghatározó valóságnak.

Múlandóak vagyunk, életünk és létünk törékeny – függetlenül attól, hogy mennyire gondolunk ebbe bele, mennyire foglalkoztat ez minket. Mert lehet, hogy nem foglalkoztat. Lehet, hogy biztonságban érezzük magunkat, vagy sodor az élet, és ezért nem gondolunk rá. De sokszor csak egy pillanat műve, egyetlen apró figyelmetlenség, vagy egy olyan belső ok, amit még az orvosok sem fognak soha feltárni – és a sodrás megszakad, a biológiai létünk véget ér.

Máskor éppen ellenkezőleg, a hosszú és lassú elmúlás formájában kell szembesülnünk a múlandósággal. Amikor valaki hosszan tartó betegségben szenved, vagy ápolja szeretettét. Vagy amikor egyszerűen csak az öregedés folyamatában kiteljesedő törékenységgel szembesülünk.

A Prédikátor könyve gyönyörű költői képekkel írja le ezt a folyamatot:

„Gondolj Teremtődre ifjúságod idején! Míg el nem jönnek a rossz napok, és el nem érkeznek azok az évek, amelyekről ezt mondod: nem szeretem őket. Míg el nem sötétedik a Nap világa, meg a hold és a csillagok, és újra felhők nem érkeznek az eső után. Akkor reszketni fognak a ház őrei. Támolyognak az erős férfiak. Megállnak az őrlő leányok, mert kevesen vannak, és elhomályosulnak az ablakon kinézők. Bezárulnak az utcára nyíló ajtók, elcsendesül a malom zúgása. Fölkelnek a madárszóra is, és elhalkul minden énekszó. Még egy kis emelkedőtől is félnek és ijedeznek az úton. A mandulafa kivirágzik. A sáska nehezen vonszolja magát, és mit sem ér a fűszer, mert elmegy az ember örök otthonába, és az utcán köröskörül siratók járnak. Végül elszakad az ezüstkötél, összetörik az arany pohár, a korszó eltörik a forrásnál, és a kerék belezuhan a kútba. A por visszatér a földbe, olyan lesz, mint volt, a lélek pedig visszatér Istenhez, aki adta.” (Préd.12.1-7)

Porból porrá leszünk. Talán fel is tűnik rögtön a párhuzam a zsoltár, a prédikátor üzenete, és a teremtés könyve között. „A lélek pedig visszatér Istenhez, aki adta.” A zsoltár arról beszél, hogy minden ember annyit ér, mint a pára, a lehelet - a teremtés történetében pedig azt olvassuk: Isten az ő leheletét adja az emberbe, így ad neki lelket. Ez a lehelet életet is jelent.

Múlandóak vagyunk, mert a lélek visszatér Istenhez, aki adta, és a por porrá lesz. Egyszerű, egyértelmű kép. Mit kezdesz ezzel, amikor a szeretteid, vagy a saját múlandósággal szembesülsz? Hárítod? Nem foglalkozol vele? Szeretnéd elfelejteni? Bosszús vagy miatta? Dühös vagy miatta? Esetleg félsz tőle?

Szeretném az Evangéliumot hirdetni neked: Krisztus feltámadt a halálból, valóban feltámadt! Láta múlandóságunkat, és látta, hogy a múlandóságunk végén önélküle az örök kárhozat vár ránk. Eljött azért, hogy legyőzze a múlandóságot.

2. A második szó a mérce

Milyen mérce alapján tartom az életemet és az abban lévő dolgokat értékesnek vagy értéktelennek? Mert ha az ember élete múlandó, mint a pára, akkor nagyon-nagyon fontos, hogy ezt a múlandó, pára életemet milyen dolgokkal töltöm meg. Mi alapján tartom a múlandó, törékeny lételemet értékesnek, értelmesnek és boldognak? Azt gondolom, ha létezik olyan része az életnek, ahol nincs egységes mérce a világban, akkor az a boldogság. Nincsenek egységes boldogság-mércék. Vannak divatos mércék, amelyek kultúránként, koronként fenntartják magukat bizonyos ideig. Manapság nálunk a kisiskolás korosztályban például elterjedt mércéje a boldogságnak, hogy bizonyos típusú mobiltele-

fonnal rendelkez-e. Ha az a divatos márka megvan, akkor a kisdíák boldognak gondolja magát. A felnőtt gyermekek szülei akkor boldogok, ha csemetéjük párkapcsolata eljut az eljegyzésig – mert abban ott van a házasság és az unokák születésének a reménysége. Sok ilyen alkalmi boldogság-mérce születik egy emberélet során.

Mi alapján tartom a múlandó életemet értékesnek és boldognak?

Főleg egy élet végén visszatekintve nagyon aktuális ez a kérdés. Nagyon sokan igyekeznek olyan módon értékeket felhalmozni életük során, amit aztán továbbadhatnak az utódaiknak. Nem feltétlenül anyagi vagyont, de valamit, ami tovább adható. Mert a gyermekeikben, unokáikban szeretnék meglátni, megélni az élet értelmét. Mások – megdöbbenően sokan – akkor tartják magukat boldognak, ha jól működő emberi kapcsolataik vannak. Ha vannak, akik szeretik őket, és vannak, akiket ők szerethetnek.

Nagyon-nagyon sok mércét fel tudunk sorolni, de a lényeg, hogy a múlandó ember magától csak múlandó dolgokban találja magát boldognak, és értékesnek is általában olyan dolgokat tart, amelyek önmagukban múlandóak.

A közelmúltban beszélgettem egy fiatalemberrel, akinek nagyon fontossá lett egy mondat, amit egy műszaki egyetemi tanára mondott neki. Így hangzott ez: „Uraim, olyan életet kívánok önöknek, hogy este, mikor a tükörbe néznek, azt mondhassák minden nap végén: mindent megtettem, ami tőlem tellett.” Ez határozta meg innentől az ő értékrendjét. Arra törekedett, hogy az élet legkülönbözőbb területein, minden dologban, munkában, kapcsolatokban elmondhassa magáról: ő minden tőle telhetőt megtett. Elkezdtém beszélgetni ezzel a fiatalemberrel arról, hogy vajon milyenek az estéi? Mennyire sikerül abba a tükörbe felszabadultan belenézni? Van-e olyan este, amikor kerüli a fürdőszobát, jelképes értelemben, hogy ne kelljen ebbe a tükörbe beletekinteni? - Mert ez egy nagyon szép érték, nemes célkitűzés, de az az igazság, hogy akármilyen nemes értékrendet állít is fel magának az ember, akármennyire törekszik is becsületesen megfelelni annak, törvényszerűen bele fog ütközni saját korlátaiba. Egy ponton mindig szembesülnie kell az embernek azzal, hogy magától, ha a legtöbbet teszi is meg, akkor sem lehet annyira boldog, amennyire szeretne, mert a léte törékeny.

Mégis, mi lehet az ember esélye akkor, amikor szembesül életének múlandóságával? Az egyetlen igazi megoldás az örök, maradandó dolgokhoz való kötődés. A Biblia tanítása szerint a Mindenható Isten örök, nem változik sohasem, és az öröklétben részt ad azoknak, akik hisznek Benne, és Jézus Krisztusban, a Megváltóban. A múlandó ember megragadhatja az örök Isten karját, ha hittel fordul hozzá.

3. Harmadik szó az idő

A legkellemetlenebb faktor ebben az egész történetben az időfaktor. Az egész múlandóság azért annyira kellemetlen, mert az időnk véges. Ezért kiált fel a 39. zsoltár írója is, később olvassuk: „Uram, segíts meg!” A 90. zsoltár írója is az örök, nemzedékekről nemzedékekre létező Istenhez kiált: „Uram, taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk! Kezeink munkáját tedd maradandóvá! Tarts meg, mert az időnk véges! Az időnk kevés.”

Tudjuk, hogy nem lesz mindig idő. Az ige tanúsága szerint az örökkévalóságban „idő többé nem létszen.” Az időt – ami, mint minden létező valóság, Isten teremtménye - itt a földi létben sokszor az ellenségünként, néha a barátunként tapasztaljuk meg. De hadd hangsúlyozzam: itt és most az idő

legfőképpen lehetőség számodra. Gondoltál már arra, hogy az, hogy most itt lehetsz és a húsvéti örömmüzenetet hallgatod - az egy Istentől adott kegyelmi idő? Kegyelmi idő arra, hogy rendezd a veled való kapcsolatodat. Az idő ma még rendelkezésre áll - de az idő véges. Nem csak azért mondom ezt, hogy lássuk, múlandó életünknek eljön egyszer az utolsó órája. Hanem azt szeretném kiemelni, hogy ami a múlandó, pára életünkben, itt és most, az idő meghatározottságában történik mi közöttünk és Isten között, az hatással van arra, ami majd az örökkévalóságban történni fog velünk. Erről beszél az Evangélium, és ez a legjelentősebb valóság. Isten megengedi, hogy a földi életünk idején (amiről nem tudjuk, meddig tart), megragadjuk őt, higgyünk benne, elfogadjuk az ő kegyelmét, elfogadjuk azt, amit Jézus tett értünk, elfogadjuk azt, hogy ő valóban feltámadt, és elhiggyük azt, hogy mi is fel fogunk támadni, ha hiszünk benne. Az ő feltámadása a mi feltámadásunknak és örök életünknek a záloga. Ha hiszünk Benne, Ő velünk van életünk minden pillanatában, és velünk lesz a legnehezebb pontján, a legvégén is. Ő tart meg pára létünk teljes összeomlásakor.

Az úrvacsorai közösségben Krisztus jelenlétének ezt a valóságát élhetjük meg. A bűnbocsánat valóságát, az új élet valóságát. Amikor az úrvacsorai közösségbe kijössz, veszed a kenyeret és a bort, vagy áldást kérsz, akkor előképét és előízét tapasztalhatod a mennynek. A földön ugyanis az úrvacsorai közösségben élhető meg a leginkább az, milyen lesz a menny – amikor mindannyian ugyanafelé tekintünk, ugyanabban a Krisztusban bízunk, ugyanazt az asztalt álljuk körül és egyformák vagyunk Isten előtt.

Vigyük el a húsvéti üzenetet, a feltámadás örömhírét! Vigyük el azt, hogy a létünk múlandó. Nem mindegy, milyen mérce szerint éljük az életünket, és legyünk minden napért hálásak! Legyünk hálásak azért az időért is, amit Istennel tölthetünk, amikor rendezhetjük vele a kapcsolatunkat, és legyünk hálásak minden napért, amikor még kapunk időt, hogy szeressük a szeretteinket. Töltsük olyan dolgokkal múlandó életünket, ami a javunkra van, és ami az igazi boldogságunkat szolgálja! Tartsuk így értékesnek az Istentől kapott időt!

„Mint egy lehelet, annyit ér minden ember, aki él.”

Nem elszomorító már ez a számunkra, mert láthatjuk a pára létünk valóságánál erősebb valóságot: az örök élet valóságát, amelyet Isten nekünk adott Jézus Krisztusban. Ezért legyünk neki hálásak ma!

Amen